

στό βλέμμα του, και νευρικά φώναξε με μία έλπιδα καινούργια:
-Ναι, ναι, ναι...
'Από τότε ο Πέτρος άρχισε να εργάζεται με λύσσα, με μανία!

Μία μέρα μπήκε σαν τρελλός στο γραφείο μου, με τα μάτια
τεταννένια έξω από τις κόγχες τους.
-Θέω μου! φώναζε. Τι σου συμβαίνει, Πέτρο;
-Την είδα!... Ναι, σου λέγω... Είδα τη Γκιζέλα! "Ω! Τι
φρίκη!... Ο φίλος σου, ο Λέο Γκόρντον, που έβινε τελευταία δικ-
αστικές υποθέσεις... "Ω! σ' εύχαιρώ γι' αυτό, φίλε μου!...
Λοιπόν, μεταξύ άλλων, μία υπόθεση κλοπής, μίας Ζάν Μαρουά.
'Η υπόδικος βρισκόταν επί φυλακή και πήγα να την ιδώ. Κι' έ-
κει στο έντεκτριχο της φυλακής, ποιά είδα, νομίζεις;

-Θέω μου... είνε δυνατόν;
-Μάλιστα! Τη Γκιζέλα! Μείναμε βουβοί, ο ένας απέναντι στον
άλλον... Μιά κλέφτρα! Μιά κοινή κλέφτρα!... Τώρα τα έ-
ρω όλα, έμαθα τό μουσικό της! "Εκλεθε στα μεγάλα καταστή-
ματα... Θυμάσαι εκείνα τα δεματάκια... Και τους τρεις μή-
νες που άπουσίασε; 'Ηταν στη φυλακή, έξετε μία προσηγομένη
ποιή. Κατόν έσκαλοθύσσε... δέν ώφρανοστήκε. Την αναζη-
τούσαν, την καταδίωξαν... κι' έκεινη έλλαζε διαρκώς ξενοδο-
χείο, γι' αυτό δέν ήθελε να μού πη πού κάβατα... Μού έκρυψε
τη ζωή της... "Ηταν έρημη στον κόσμο, άπροστατευτή, φτωχή.
Δέν εύρισκε εργασία! 'Υπάρχει τόσο άνεργία!... Πεινούσε κι'
άργισε να κλέβη... Πολλούς τά κλεμμένα οε μία γρηά μπατρα-
ρία. Κι' όταν ήρθε στο 'Εξέλιση", στις 15 'Οκτωβρίου, θυμά-
σαι... Έβαναφ από τη φυλακή... Και γι' την ήμερα πού δέν ήρθε
στό ραντεβού μας, πάει ένας μήνας τότε, την είχαν συλλάβει
μει ώρα προτήτερα... Τά γνωρίζω όλα τώρα...
Ξερω...

-Μπορούσε νάταν και χειρότερη! είπα γιά πα-
ρηγορία.

Παρευρέθηκα στη δική. 'Ο Πέτρος, έξουθενωμέ-
νος, δέν μπόρεσε ν' αναλάβη την υπεράσπιση της.
'Ο διάδικος νομικός ή φίλος μου Λέο Γκόρντον,
άνελαξε την υπόθεση.

Τι θλιβερό θέαμα! 'Η ώραία αυτή νέα, νά βρι-
σκαται στο έδωλιο τών κατηγορουμένων, καθισμέ-
νη δίπλα οε λωποδυτές!...

-Ζάν Μαρουά, έλεγε ο δικαστής, είνε τετάρτη
φορά, πού βρισκαται απέναντι τού δικαστηρίου...
Πού να φανασθή ο διάδικος και ψυχρός αντι-
πρόσωπος τού Νόμου την τραγωδία της ζωής της
στολής νέας... 'Απαθή, έκτελεί τό καθήκον του.
Κι' ή άφασίς του είνε:
-'Ενα γόνιο φυλάκις! Πέντε χρόνια άπαγορεύ-
εις διαμονής...
Φεύοντας, ο φίλος μου δικηγόρος έσκυψε κοντά μου και είπε:
--Εμια εύχαριστημένος. Δέν φάνηκαν άστροί!

-Σκέψου, Πέτρο, έλεγα στον φίλο μου. "Ενας χρόνος πεινή
γρήγορα. Πέρασε κιόλας ο ένας μήνας...
'Εκείνος με κούτασε με πικρία, με βλέμμα προκλητικό:
-'Αστειεύσαι, Ξ; Μιά κλέφτρα!... "Ενα γόνιο φυλάκις και
πέντε χρόνια άπογορεύεις διαμονής... Και ήθελα να την παι-
νιεύω! Χά! Χά! Τι έηλαδη, να φύγω κι' έγω από τόν τόπο
μου, γάρνι αυτής, να... έγκαταλείψω τό έπάγγελμά μου, τό
μέλλον μου γιά μία κλέφτρα!... 'Εγώ γυός δικαστικού... Κι'
ή μητέρα μου... "Α! "Οχι, δέν γίνεται...

Μέ νευρικό χέρι, ο Πέτρος νύριζε τά σύλλα ενός ήμερολογίου
πού βρισκόταν δίπλα του. Κάτω από κάθε σελ'δα τού «υπλό»
διάβασα αριθμούς... 292... 291... 290... Και στή σημερινή
σελίδα διαβάζω... 20 'Ιανουαρίου 1934... 289 μέρες.
'Ακόμα 289 μέρες! 'Η Ζάν Μαρουά θα άποφυλακισθή στις 5
Νεμβρίου, τού 1934... Τόν καμένο τού Πέτρο!...

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΑΣΥΜΦΩΝΙΑ ΧΑΡΑΚΤΗΡΩΝ

Οι σύζυγοι Σ... υποβάλλουν αίτησι διαζυγίου επί εαυμοφ-
νία χαρακτήρων...
Την ήμερα της δίκης, ο σύζυγος λέει στον πρόεδρο, δει-
χνοντας τη γυναίκα του:
-Αυτή ή γυναίκα, κύριε πρόεδρε, είνε άνυπόφορη. Είνε
γκρινώρα, δόστορη, τεμπέλα και νευρασθενική.
'Αυδίας και ή σύζυγος φωνά'ει από την θέσι της:
-Αυτός, κύριε ποόεδρε, είν' άνυπόφορος! Είνε τεμπέ-
λης, άνώροπος, βασισημάει με τό παραμικρό, είνε φάνα-
κλας κλπ.
-Εν τοιαύτη περιπτώσει, λέει ο πρόεδρος, ή αίτήσεις ά-
πορρίπτονται. Δέν έγκρινω τό διαζύγιο.
-Γιατί; ρωτούν ξαφνιασμένοι ταυτοχρόνως οι δύο σύ-
ζυγοι.
-Διότι, καθώς βλέπω, δέν υπάρχει... άσυμφωνία χαρα-
κτήρων!...

ΤΗΣ ΣΤΙΓΜΗΣ
ΕΥΘΥΜΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Τού κρίκου προσπαθούνα νά συγκρατήσω τούς ληημούς πού μ' έπι-
γαν, καθώς περνούσα τό κατάβη τό νοσοκομείο.

Κάποιος έσωτερικός ιατρός ή βοηθός έρωτοτροπούσε με μία νοσο-
κόμια στό θωροεξο. Σάν δικαστικός άνθρώπος, λέρασα αγά - αγά ή-
λό κει, από φόβο μή τούς ένοχλήσω και διακόψω την τακτική...λειτοφ-
γία τού ιδρύματος. Βρήθηκα τέλος στη σάλια κι' άνέβηκα στο πρώτο
πάτωμα. 'Ο διευθυντής ήταν σάν κέρτα, όχι δηλαδή και τέρτα στο με-
θούσι, λιγάκι πομενός όμοσ ο άνθρώπος, και μοιδαίσε πρόσχαρος, σχε-
δόν τραγουδιστά, την αθούσα τών έγχειρήσεων. "Ανοξά τότε τρένου-
τας άπ' τη συγκρίσει μου την πόρτα της αθούσης, και τί να ιδώ!...
'Ο δυστηχημένος ο φίλος μου, ο Τόμ Τζού, ήταν ξαπλωμένος, έμεινός
χειροσάδαρα, σάν τόν πιο επικίνδυνο κακοήγο, πάνω σ' ένα τραπέζι,
κι' όλόγυρά τον έστειαν οι χειρουργοί, άγριεμένοι και βλοσυροί, με
τά τρομερά εργαλεία τους στα χέρι. Μού φάνηκε ο δόκτορος σάν τ'
άρανα, τη στιγμή πού α ζωστήρας έτοιμαζόνταν να τά περύνουν στη
σουβλά ή να τά κοιματάσουν. "Απότο, ο Τζού μοιδαίσε κατενθουσα-
σμένος τό χέρι του, χαμογελώντας - τί δυνατή ψυχή! - και μοιδαίσε
νόημα να πληρωσόμ. Με μεγάλη είνενημα ένας από τούς χειρουργούς
πατάτηκε τότε, γιά μία στιγμή, και μοιδαίσε μία καρδιά. Κάθησα
λοπόν πλάι στον Τζού στο τού καροτσάκι τό χέρι, καθώς ο γιατρός τού
άνοιγαν την κοιλία με όλη τους την άπάθεια. Είτηγός πού ήταν εκεί
ό...Τόμνυ και μοιδαίσε όμοσ, γιατί να σάς πώ, δέν βαστά ή καρδιά
μου να βλέπω αίματα κι' έγχειρήσεις.

Γρήγορα τέλειωσαν ο γιατρός. Σε πέντε λεπτά ή κοιλία τού φίλου
μου ήταν κομμένη και ραμμένη. Οι τρεις χειρουργοί έδειχναν όλη τους
την ικανοποίησι κι' ο Τόμνυ προσπαθούσε - ο καιμένος -
να με καθισμάσει. Κείνη την ώρα άκούστηκε αυτός ο
εύθυμος τραγουδάς στο διάδρομο. Θά ήταν ο διευθυντής,
βέβαια, ή κανένας γιατρός με τη φιλένδια του.

Σταγανά ο ένας από τούς μεγάλους έκείνους χειρουργούς
έχασε τό χρομό του

-Τά γυαλιά μου, φώναζε ταραγμένος. Πού είνε τά
γυαλιά μου!

'Αφού φάσαμε όλοι μας παντού καταλάβαινε τι είχε συμβ-
ή: "Ο χειρουργός είχε ληημονήσει τά γυαλιά του μέσα
στην κοιλία τού Τόμνυ. Τι να γίνη; "Ο γιατρός δέν μπο-
ρούσε, βέβαια, να χάζη έτσι τά γυαλιά του, αφού ήταν
μάλιστα με χρυσό πλαίσιο... Είλωσαν λοιπόν άμέσως την
κοιλία τού άρρώστου και τά βρήκαν κοντά στο παχύ έντε-
ρο! "Ο Τόμνυ ο καιμένος μόλις συγκρατούσε τις φωνές,
καθώς τών ξανάραβαν.

Τέλειωσε κι' αυτή ή δουλειά κι' ο δεύτερος χειρουργός,
μοιακεμένος στον ιδρώτα, ζήτησε τό μαντήλι του να
σκουπισθή. 'Αλλά πού μαντήλι... Ψάξαμε πάλι παντού, χει-
ροίς όμοσ να υπορούμε να τό βρούμε ποθενή. Δέν μπο-
ρούσε ο γιατρός να χάζη έτσι τό μετανιωτό του μαντήλι. Στανόναβαν
λοιπόν την κοιλία τού Τόμνυ και τό βρήκαν κάτω από τη σπλίνα χεί...

-Νά σάς προσφέρω μία πρόβα ταμπάκο! μού ήλτε ο τρίτος χειρ-
ουργός, καθώς τέλειωσαν πάλι τό ράμμο της κοιλίας τού Τόμνυ.

Κι' έβαλε τό χέρι στην τσέπη του να πάγη την ταυκατοήρη του.
'Ενα δυνατό γράνισμα τού άρρώστου μάς κατατάραξε. Και καθώς
ο γιατρός δέν είμαστε την ταυκατοήρη του, όλοι καταλάβαινε τι είχε συμβ-
ή. Κι' ή ταυκατοήρη είχε ληημονηθή μέσα στην κοιλία τού Τόμνυ...

Καθώς λοιπόν οι τρεις μεγάλοι έκείνοι έπατήσανος άρχισαν πάλι,
για τρίτη φορά, τό Ξύλινα της κοιλίας, άκούστηκε παρακλητική ή φων-
ή τού άγατημένου μου Τόμνυ, μέσα στην άπόλυτη κι' έπιβλητική σιω-
πή της αθούσης:

-Βρε παιδιά, γιατί να κοιμάσθε μ' αυτό τό ράβε; Ξύλινα και να
υπόφεροσ κι' ένα ο φουκαρής άδικα; Δέν θα ήταν πιο πρακτικό, άντι
να μού Ξύλινατε και να μού ράβετε την κοιλία, να της βάζετε κομμάτι;

'Ο προσιτάμενος στον άπάληλο:
-Πώς μιλάς έτσι; 'Εσύ είσαι ο διευθυντής έδοκεία ή έγω;
-Τό Ξέρο, κίριε, πώς δέν είναι έγώ ο διευθυντής...
-'Ωραία; Τότε λοιπόν πώς μιλάς έτσι, σάν...ήλίθιος;

Στην πλατεία τού θεάτρου, την ώρα της παραστάσεως:
'Εκείνη, -Γιούργιο! 'Έχεις άνοητό τό στόμα σου!...
'Εκείνος (άφροσαμένος στο έργο πού παίζεται). - Τό Ξέρο!...
'Εγώ τό άνοξία!...

Στό χωριό:
'Ο περιηγητής.-Σε τί θα σού χρησιμεύσει τό νέο κτίριο,
πού έχτισες εκεί πάνω, στο λόφο;
'Ο χωρικός.-"Αν τό νοκαίσω οε κανένα περιηγητή, θα
χρησιμεύσει γιά κατοικία του. "Αν όμως δέν τό νοκαίσω, θα τό
κάνω σταβλο!...

Στό όδοντοιατρείο:
-Πόσο θέλεις, γιατρέ, γιά να μού βγάλεις ένα δόντι;
-'Εκατό δραχμές.
-Πώς! 'Εκατό δραχμές γιά τριών δευτερολέπτων δουλειά;
-'Ωραία! Τότε τό βγάζουμε σιγά -σιγά, οε μία ώρα!...